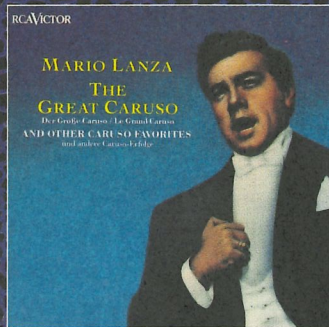
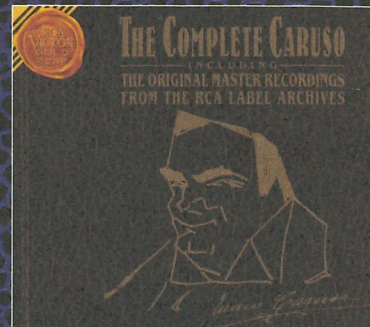

Stemmen van de 20^e eeuw

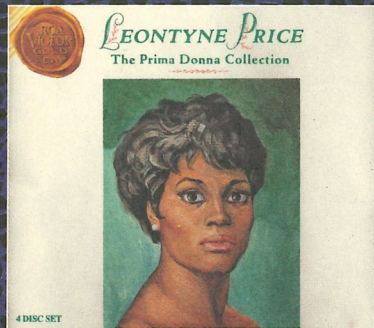
...natuurlijk op RCA

Mario Lanza
Original Soundtrack

Enrico Caruso (10 CD set)
Edison Klassiek '91

Leontyne Price (4 CD set)

en verder:

Jussi Bjoerling

Carlo Bergonzi

Ezio Pinza

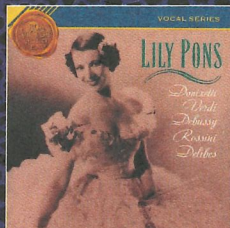
Marian Anderson

Lisa della Casa

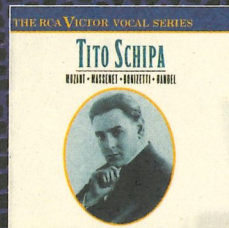
Elly Ameling

Lucia Popp

e.v.a.

Lily Pons

Tito Schipa

Beniamino Gigli

BMG
CLASSICS

Peter Brook

The Man Who

Inhoud

Over Peter Brook 5

Peter Brook
The Man Who 7

Synopsis 8

Biografieën 12

VSB Fonds: het andere gezicht van de VSB Bank

De VSB Bank bestaat nog niet zo lang - althans in naam.

Want als het gaat om bancaire ervaring kan zij bogen op een ruime ervaring,
die zelfs teruggaat tot de vorige eeuw.

Vandaag de dag is de VSB Bank een moderne allround instelling,
waar zowel de particulier als het bedrijfsleven terecht kunnen.

Maar de VSB Bank is ook een bank die middenin de samenleving staat en
haar verantwoordelijkheid niet uit de weg gaat. Dat bewijst het VSB Fonds,
een van de grootste particuliere fondsen in Nederland.

Jaarlijks verleent het VSB Fonds financiële steun aan honderden initiatieven in de
Nederlandse samenleving. Cultuurbewoud is daaronder ruim vertegenwoordigd.

VSB FONDS
steunt **Holland Festival**

The Man Who

Een produktie van Peter Brook
op basis van Oliver Sacks'
*The man who mistook his wife
for a hat*

met medewerking van:
Marie-Hélène Estienne

en de acteurs:
David Bennent
Sotigui Kouyaté
Bruce Myers,
Yoshi Oida
Mahmoud Tabrizi-Zadeh (muziek)

met dank aan Maurice Bénichou voor zijn
waardevolle bijdrage aan de Franstalige
versie van *The Man Who*

Engelse adaptatie door Peter Brook

litterair adviseur:
Jean-Claude Carrière
videobeelden:
Jean-Claude Lubtchansky
techniek:
Jean-Guy Lecat
voorstellingsleiding en licht:
Philippe Vialatte
requisieten en kostuums:
Mustapha El Amri
organisatie:
Michael Chase

22, 23, 24, 27, 28 juni, 20.30 uur
25 juni, 16.00 en 20.30 uur
Bellevue
voorstelling in het Engels
einde circa 22.10 uur (17.40 uur)
Er is geen pauze.

produktie Centre International de
Créations Théâtrales

De presentatie van *The Man Who* in het
Holland Festival komt tot stand met
steun van het VSB Fonds.

Het Holland Festival vertoont van 5 tot
en met 15 juni, in samenwerking met het
Nederlands Filmmuseum, het volledige
filmoeuvre van Peter Brook.

Dankzegging

De medewerkers aan deze produktie willen in het bijzonder dank zeggen aan:

het Centrum voor Taal en Neuropsychologie van het Salpêtrière-ziekenhuis in Parijs:

- dokter Serge Bakchine
- mevrouw Nina Benoit
- mevrouw Danièle Parisot
- Philippe Van Eeckhout

de Kliniek voor Neurologie en Neuropsychologie van het Salpêtrière-ziekenhuis in Parijs:

- prof. François Chain
- prof. Yves Agid
- prof. Olivier Lyon Caen

de Kliniek voor Neurologie van het Salpêtrière-ziekenhuis in Parijs:

- prof. Dominique Laplanc

en

prof. François Lhermitte, lid van de Académie des Sciences

evenals

- prof. Serge Lebovici
- dokter Jean Bergès
- dokter Eduardo Bislach
- prof. Brian Butterwoth
- dokter Martine Dési
- Tony Marcel
- dokter Jonathan Miller
- dokter Israel Rosenfield

Ook gaat dank uit naar dokter Jonathan Cole en zijn patiënt Ian Waterman die hun goedkeuring hebben gehecht aan de presentatie van de de case van 'het verlies van proprioceptie'.

Over Peter Brook

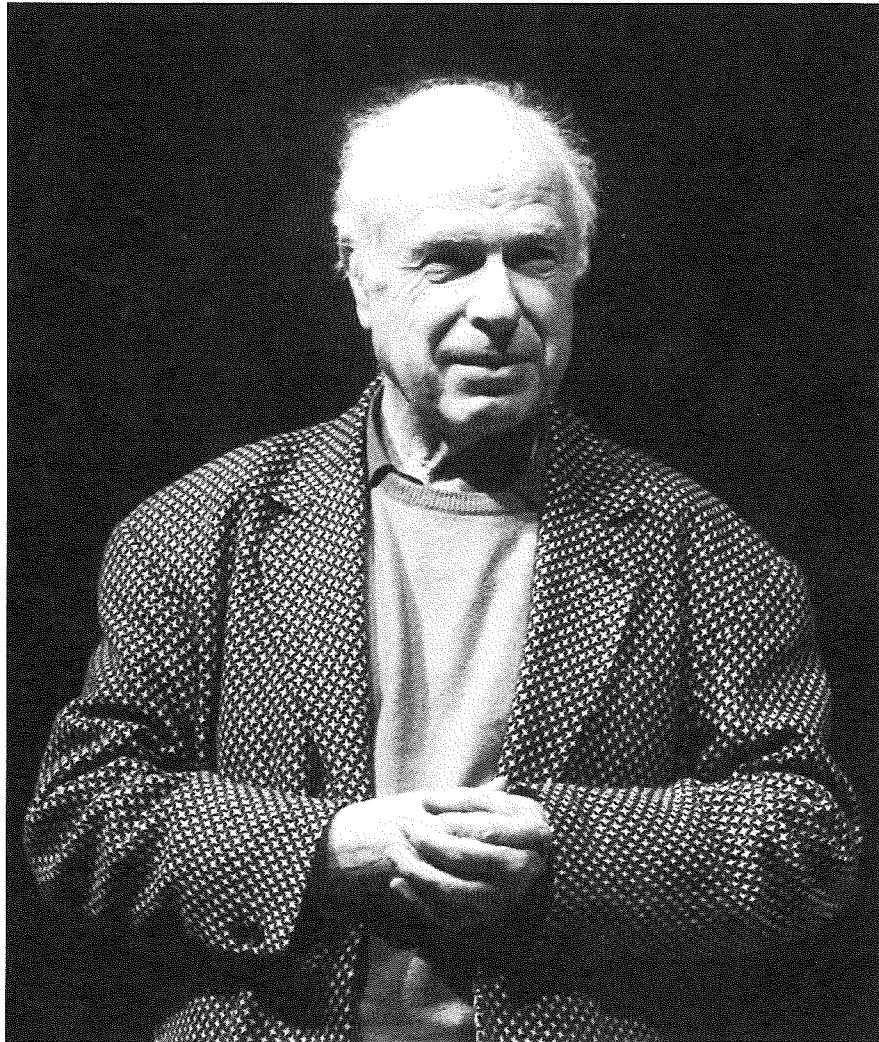
Eén van de grote figuren uit de naoorlogse theaterwereld is Peter Brook (1925). Deze Engelse regisseur trok al op zeer jonge leeftijd de aandacht met knap geregisseerde en uitbundig vormgegeven theater- en operaproducties. Hij gaf mede leiding aan de Royal Shakespeare Company waarvoor hij onder meer een sensationele *King Lear* (1962) en *Een midzomernachtsdroom* (1972) ensceeneerde. Daarna exploreerde hij nieuwe vormen van theater, film en opera in zijn Parijse Centre Internationale de Créations Théâtrales. Daar realiseerde hij memorabele producties van *Timon van Athene*, *De kersentuin* (1981) en de *Mahabharata* (1985). Hij zette zich af tegen de traditionele opera-enscenering met radicaal 'uitgeklede' versies van *Carmen* (*La tragédie de Carmen*) en *Pelléas et Mélisande* (*Impressions de Pelléas*). *The Man Who is Brooks* nieuwste theaterproduktie. Zij werd oorspronkelijk in 1993 in het Frans uitgebracht onder de titel *L'homme qui*.

In The Man Who draait het om mensen met een gekwelde geest, patiënten die lijden aan geheugenverlies of het Tourette-syndroom. Deze productie is gebaseerd op de bundel 'case histories' The man who mistook his wife for a hat van de neuroloog Oliver Sacks maar ook op observaties van Peter Brook en zijn acteurs in verscheidene ziekenhuizen en klinieken. Wat me het meest frappeert aan Brooks hierop gebaseerde theatercollage, is de eenvoud ervan. In sobere beelden, ontdaan van iedere theatrale franje, richten de acteurs zich tot het publiek. Nu eens zijn ze patiënt, dan weer arts, een wisseling die simpelweg wordt aangegeven met een witte jas.

Dit sobere theater staat haaks op het spetterende vuurwerk van vroegere Brook-ensceneringen. De stijl van de meester heeft de afgelopen dertig jaar dan ook een ingrijpende ontwikkeling doorgemaakt. De schepper van exuberante watervallen van beelden is zich steeds verder gaan beperken tot enkele, eenvoudige kwaststreken. 'Acteren bij Peter is vooral wegstrepen', verzekerde Brook-acteur Yoshi Oida me de afgelopen jaren al herhaaldelijk. Brook gaat er eenvoudig van uit, dat theater een spel is dat door acteurs en toeschouwers samen wordt gespeeld. Hoe gedetailleerder de acteur zijn spel inkleurt, hoe minder werk er rest voor de toeschouwer. Via een sober, minimaal theater probeert Brook de 'spier' van de verbeelding bij het publiek optimaal te prikkelen. Vaak met wonderbaarlijk resultaat. Een onvergetelijk staaltje zag ik drie jaar geleden in de openingsscène van La Tempête. Daarin laat Shakespeare een schip met Italiaanse edelen in een zware storm belanden. Via perfect teamwork, een ongelooflijke beheersing van het lichaam en slechts voorzien van een paar bamboestokken riepen Brooks acteurs de hevigste orkaan op, die ik ooit over een kaal toneel heb zien razen. Met behulp van de stokken

werd vervolgens een groeiende spanning opgeroepen toen het water de ongelukkigen langzaam naar de lippen steeg. De toverformule: suggestie door eenvoud.

Bovenstaand fragment komt uit het artikel 'Peter Brook en de kunst van de eenvoud' dat Emile Schra schreef voor het speciale Holland-Festivalnummer van *De Gids*. In het najaar verschijnt van de auteur bij uitgeverij International Theatre & Film Books een boek over Peter Brook en het werk aan zijn internationale theatercentrum in Parijs.

Peter Brook

The Man Who

Als een man zijn vrouw voor een hoed houdt, moet daarvoor een reden zijn. Is hij gek? Zodra we afstappen van dat eenvoudige etiket, staan we voor een waar raadsel.

Want het boek van Oliver Sacks is niet alleen door zijn titel een bestseller geworden: daarachter schuilt een onbekende wereld waarin elke nieuwe ontdekking die we doen tegelijk boeit en diep ontroert.

Sacks is neuroloog - 'romantisch neuroloog', zoals hij zelf zegt - en zijn belangrijkste klinische gereedschap is zijn eigen hart, zoals dat eens ook gold voor een andere arts, Anton Tsjechov, die met een zelfde mededogen de grillen van de menselijke ziel bezag. Voor Sacks zijn de mensen met de ergste en pijnlijkste klachten geen gemankeerden: ze zijn strijders die zich met de moed en vastberadenheid van tragische helden over innerlijke kloven en ravijnen worstelen.

In ons theaterwerk ben ik al lange tijd op zoek naar een basis voor rechtstreekse betrokkenheid van de toeschouwer, zonder een beroep te hoeven doen op beelden uit het verleden, of op de overbekende beelden van het heden. De hersenen zijn op het ogenblik het grote nieuwe onderwerp van algemeen belang, en we hoeven niet ver te zoeken om te ontdekken waarom. Welke obstakels er ook mogen zijn tussen samenlevingen of volkeren, we hebben allemaal hersenen die we denken te kennen. Maar zodra we erin binnendringen, merken we dat we op een andere planeet zijn. In de woorden van het Perzische gedicht *De vergadering der vogels*: 'Dit is het dal van de verbazing.'

Toen wij met ons werk begonnen, leek het ons nodig die verbazing uit de eerste hand te ervaren. Geïnspireerd door Sacks verdiepten we ons in gevallen zoals hij die had beschreven, vergelijkbaar maar toch anders. Ze werden het uitgangspunt voor onze zoektocht naar een theatervorm.

Peter Brook

vertaling: Rien Verhoef

Synopsis

Scène 1: Hersenprikkel

Dit experiment wordt doorgaans uitgevoerd om de epilepsielocaties in de hersenen op te sporen.

Door de arts geprikkelde punten in de rechter hersenhelft leiden tot bewegingen en reacties, terwijl dergelijke prikkels in de linker hersenhelft tafereelen oproepen uit de jeugd van de patiënt in Afrika. Tot zijn verbijstering merkt hij in het verleden en het heden tegelijk te leven - en even realistisch.

Scène 2: Voorhoofdskwab-beschadiging 1 (Reactie op de omgeving)

Als de patiënt - met lucifers in de hand - een kaars ziet, voelt hij zich gedwongen die aan te steken, ook als de arts hem vraagt dat niet te doen. Daarnaast heeft hij een onbedwingbare behoefte al de gebaren en houdingen van de arts te imiteren, in de overtuiging dat hem is opgedragen te gehoorzamen, waarbij hij elke indruk van buiten uitlegt als een soort bevel.

Scène 3: Voorhoofdskwab-beschadiging 2

- Een andere patiënt geeft onlogische antwoorden op de vragen van de arts.
- 8 Hij verzint nieuwe woorden en maakt eindeloze lijsten, lopend van de paus tot dieren, totdat de arts daaraan een eind maakt. Ook is hij niet te stuiten als hem wordt gevraagd het verhaal van 'Roodkapje' te vertellen. Hij heeft zijn eigen, onbegrijpelijke geestelijke patronen.

Scène 4: Autisme

Twee artsen vragen een jonge autist om verslag van zijn dag te doen. Hij blijkt bezeten van getallen: hij telt alles, van zijn voetstappen tot het aantal pennen in de zakken van de artsen. Een experiment met blokjes toont zijn onvermogen om andermans individualiteit te herkennen, en brengt de beperkingen van zijn strikt egocentrische wereld aan het licht.

Scène 5: Het syndroom van Korsakov (Geheugenverlies)

Voor de patiënt, die al zevenentwintig jaar in een inrichting verblijft, is de tijd blijven stilstaan toen hij in 1963 ziek werd, en hij denkt nog altijd dat hij drieëntwintig is. Hij herinnert zich weliswaar nog goed gebeurtenissen van voor zijn ziekte, maar de woorden of zinnen van de arts kan hij niet herhalen zonder ze door elkaar te gooien. Naar zijn zeggen is hij nooit aan zee geweest, en de arts laat hem die zien; als hem pal daarna naar de zee wordt gevraagd, is hij die volstrekt vergeten.

Scène 6: Optische agnosie

Twee patiënten kijken op een televisiescherm naar beelden van de zee: de één ziet uitsluitend grijze golvende lijnen, de ander harmonische blauwe en witte vlekken. Maar als de arts het geluid harder zet, herkennen ze onmiddellijk de zee. Ze kunnen geen voorwerpen herkennen, al zijn ze wel in staat ze te beschrijven en analyseren. Een van de patiënten, muzikleraar en componist, vertelt dat hij gaandeweg de gezichten van zijn leerlingen niet meer kon thuisbrengen, en ze alleen herkende aan hun stem of het geluid van hun voetstappen. Uiteindelijk, zo zegt hij, zag hij het hoofd van zijn vrouw voor een hoed aan. De andere patiënt vertelt welke weerzin hij voelt: als hij naar het gezicht en lichaam van zijn vrouw kijkt, ziet hij alleen grijze lijnen en vlekken. De eerste beschrijft zijn leven, waarin alles een vorm van muziek is geworden.

Scène 7: Hemiplegie: Onopmerkzaamheid

De drie patiënten hebben geen besef meer van hun linker lichaamshelft.

De eerste patiënt zegt dat zijn linkerarm van zijn moeder is. De tweede denkt dat de hand van de arts van hem is en ziet van wat hij voor zich heeft alleen de rechterkant. De derde patiënt beschrijft op verzoek van de arts het Place de la Concorde in Parijs, zoals hij dat ziet in zijn verbeelding: eerst is hij zich alleen bewust van één kant van het plein, maar als hem wordt gevraagd het plein van de overkant te 'zien', wordt hij weer alleen gewaar wat rechts van hem is en zijn de linker beelden geheel verdwenen. Later probeert hij zich te ontdoen van zijn linkerarm en -been, die volgens hem deel zijn van een lijk dat iemand in zijn bed heeft gelegd.

Scène 8: Verlies van proprioceptie

De patiënt, die elk gevoel van zijn eigen lichaam kwijt is, doet uitvoerig verslag van zijn toestand en beschrijft zijn strijd om weer te leren lopen, waarbij zijn bewegingen alleen worden geleid met behulp van zijn ogen. Hoewel door de artsen als hopeloos opgegeven, ziet hij weer kans te lopen, maar zijn leven blijft een 'geestelijke marathon', want niets kan ooit een gewoonte worden en letterlijk elke beweging moet worden uitgevoerd door grote wilsinspanning en concentratie, alsof het voor het eerst is.

Scène 9: Het syndroom van Gilles de la Tourette

Dit syndroom werd ontdekt aan het einde van de negentiende eeuw door dr Gilles de la Tourette van het Parijse Salpêtrière-ziekenhuis.

De patiënt, die hevige zenuwtrekkingen heeft, spreekt niet zonder trots en met veel humor over de verscheidene uitingsvormen van het syndroom. Tegen de arts, die hij met dokter Sacks aanspreekt, merkt hij spottend op hoe geliefd patiënten met het syndroom tegenwoordig zijn bij neurologen, psychiaters, psychologen, enzovoorts... Het is in de mode...

Scène 10: Epileptische herinnering

De patiënt wordt gewekt door Japanse liederen. Eerst meent hij dat die ergens van buiten komen, maar al gauw beseft hij dat ze in werkelijkheid uit zijn eigen hoofd komen. De verwarring en schrik die dit verschijnsel aanvankelijk teweegbrengt, worden gaandeweg vervangen door herinneringen uit een ver en vergeten verleden. Hij krijgt zijn verloren jeugd terug, maar dat wonderbaarlijke besef van een hervonden volledigheid wordt weer uitgewist door een pil.

Scène 11: Amnesie

- 10 Sinds hij is bijgekomen na zijn auto-ongeluk, denkt de patiënt dat hij droomt. De arts probeert hem tevergeefs te overtuigen dat dit niet zo is, maar al zijn pogingen stuiten op hetzelfde antwoord: alles maakt deel uit van de droom. De patiënt bekent dat hij graag uit zijn droom zou ontsnappen en teruggaan naar 'zijn eigen wereld' door van het dak van het ziekenhuis te springen, in de hoop dat de klap hem terugbrengt naar zijn eigen bed. Uiteindelijk ziet hij zijn droom onder ogen zonder in staat te zijn de gesloten cirkel te doorbreken.

Scène 12: Afasie

Afasie van Broca: Eén patiënt kan alleen de woorden 'oui' of 'difficile' zeggen. Hij kan geen beschrijving geven van de letters 'A' of 'O', hoewel hij moeiteloos de vorm kan tekenen van de Eiffeltoren of de maan.

Afasie van Wernike: De uitvoerige en vloeiende conversatie van deze patiënt bestaat uit onbegrijpelijk jargon dat een volmaakte weergave is van de vorm en structuur van de Engelse taal. De arts maakt een opname als hij uit een boek een gedicht voorleest. Eerst schrikt de patiënt van wat hij hoort, maar al gauw hervindt hij zijn beheersing. Vervolgens is hij niet in staat voorwerpen te herkennen die hij te zien krijgt, en ten slotte gaat hij hevig tekeer tegen de artsen die hem in zijn razernij en suïcidale wanhoop niet kunnen helpen.

Scène 13: Zieleblindheid

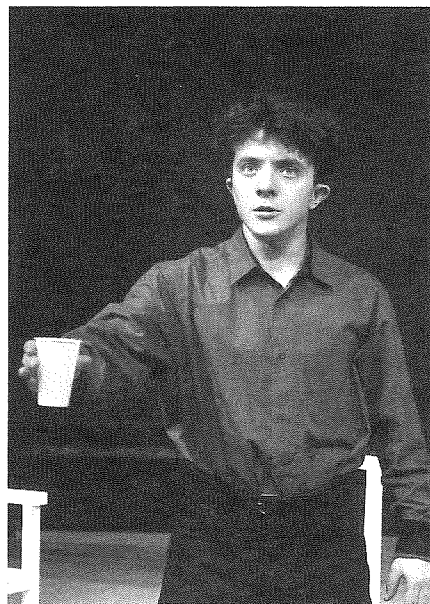
De patiënt is blind sinds zijn twaalfde. De arts vraagt hem te wijzen naar een aantal lampen dat in de kamer wordt aangedaan. Dat doet de patiënt, ook al zegt hij dat hij niets heeft gezien of gevoeld. Ook kan hij voorwerpen pakken die hem worden voorgehouden. Hoewel het optisch besef van zijn hersenen niet meer bestaat, kan hij wel reageren op de signalen die zijn ogen ontvangen, want die functioneren nog en zien zonder zich dat zien bewust te zijn.

vertaling: Rien Verhoef

Biografieën

David Bennent

Geboren in 1966. Zijn eerste filmrol speelde hij op twaalfjarige leeftijd, in Volker Schlöndorfs *Die Blechtrommel*. In 1983 maakte hij zijn theaterdebuut in Jean Genets *Les paravents*, in de regie van Patrice Chereau bij het Théâtre Amandiers in Nanterre. In 1984 speelde hij, onder regie van Jean-Pierre Vincent, de rol van Thibaut in *Félicité* van Jean Audureau bij de Comédie Française. In Klaus-Michael Grubers encensering (1983) bij de Berliner Schaubühne van *King Lear* speelde hij de rol van de Nar. Ook was hij, eveneens in een encensering van Gruber, Milou in Eduardo Arroyo's *Bantam* (München, 1986). Een jaar later werkte hij met Robert Wilson samen in een produktie van

David Bennent. foto Gilles Abegg

Euripides' *Alceste* in Stuttgart en met Arie Zinger bij een produktie van *Macbeth*.

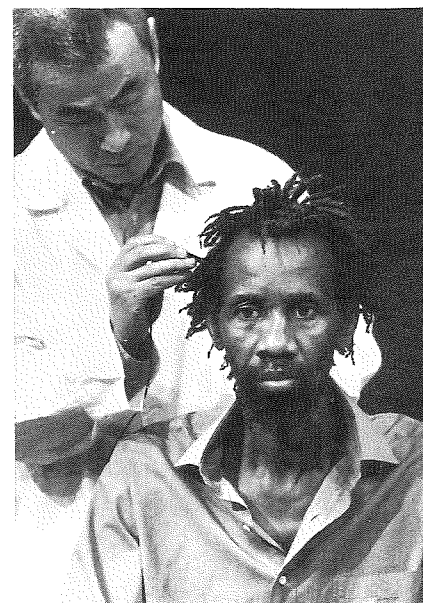
In 1988 koos Hans-Peter Cloos hem voor een produktie van Herbert Achternbusch' *Mon Herbert* in het Petit Odéon in Parijs.

In 1989 speelde hij George in Goethe's *Götz von Berlichingen* in de regie van Einar Schleef, en Puck in Benjamin Britten's opera *A Midsummer Night's Dream* (regie: Thomas Langhoff).

David Bennent werkte voor het eerst samen met Peter Brook toen hij de rol van Caliban speelde in diens encensering van *The Tempest*.

Sotigui Kouyaté

Geboren in Bamako (Mali). Hij is lid van de *Griots*, een stam die de geschiedenis van Afrika oraal overbrengt van generatie op generatie. Deze traditie volgend werd hij acteur, danser, zanger, musicus en componist. Ook was hij tot 1966 profvoetballer. In dat jaar richtte hij Het Nationale Ballet van Mali op, en in (het toenmalige) Opper Volta een theatergezelschap en een instrumentaal ensemble. In 1984 bood Peter Brook hem de rol van Bhisma aan in *The Mahabharata*, een rol die hij ook in de filmversie zou spelen. Daarna was hij Prospero in Peter Brooks encensering van *The Tempest*. Sotigui Kouyaté heeft een voorstelling gemaakt met Afrikaanse verhalen, *La voix du Griot*. Ook geeft hij regelmatig workshops. Hij speelde in tal van Europese en Afrikaanse films, waaronder *Black mic-mac* (1986) en *Descente aux enfers* van Francis Girod, *The Sheltering Sky* (1989) van Bernardo Bertolucci,

Sotigui Kouyaté en Yoshi Oida.
foto Gilles Abegg

L'Africaine (1990) van Margarethe von Trotta, *IP5* van Jean-Jacques Beineix, *Le Golem, l'esprit de l'éveil* (1992) van Amos Gitai en *Les ruptures* (1993) van Christine Citti.

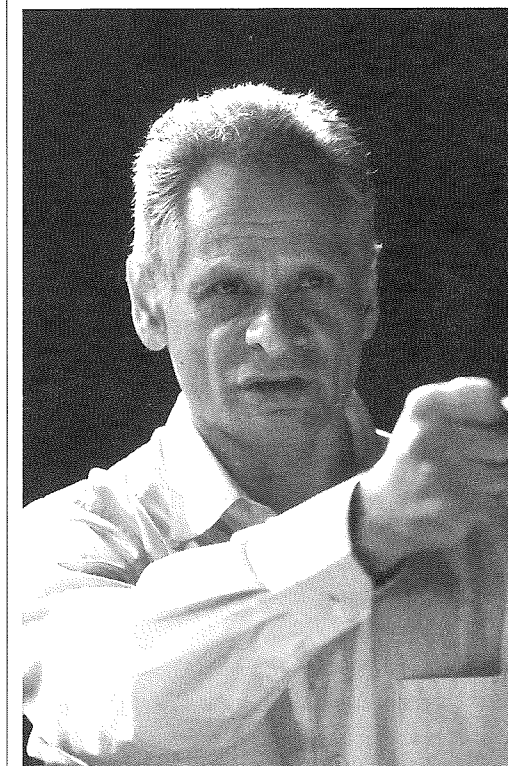
Bruce Myers

Geboren in Engeland. Hij studeerde aan de Royal Academy of Dramatic Art en werkte drie jaar lang bij het Liverpool Everyman Theatre. Hij was lid van de Royal Shakespeare Company van 1967 tot 1970. Hij was vanaf het begin betrokken bij Peter Brooks Centre International de Créations Théâtrales in Parijs en werkte mee aan de meeste produkties van het centrum: *Orghast* (1971), *Timon of Athens* (1974), *The Iks* (1975), *Ubu* (1977), *Measure for Measure* (1979), *The Conference of the Birds* (1981), *The*

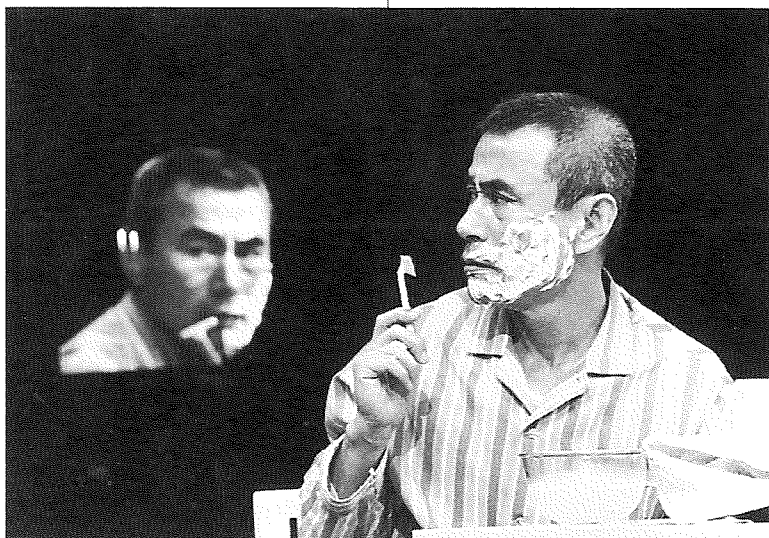
Mahabharata (theaterproduktie en film, 1984-'87) en *The Tempest* (1990).

In 1978 speelde hij in *The Dibbouk* van Joe Chaikin in het Public Theatre in New York. Het jaar daarop encenseerde hij in Parijs zijn eigen versie, *Un dibbouk pour deux*, waarmee hij vervolgens in tal van landen succes oogstte.

In 1992 regisseerde hij J.M. Synge's *Les puits des saints* (*The well of the saints*) in Lausanne en in 1993 speelde hij in diezelfde stad *Quelle tristesse/La fin de l'allée*, geschreven en geregisseerd door Rezo Gabriadze. Bruce Myers heeft gespeeld in tal van televisie- en bioscoopfilms.

Bruce Myers. foto Gilles Abegg

Yoshi Oïda. foto Gilles Abegg

Yoshi Oïda

- 14 Geboren in Japan. Volgde een opleiding in de traditie van het klassieke Japanse theater. In 1968 deed hij in Parijs, samen met Peter Brook, mee bij een experimentele produktie van *The Tempest*. Hij is vanaf het prille begin medewerker van het Centre International de Recherche Théâtrale (C.I.R.T.). In de periode 1970-'73 nam hij deel aan een onderzoeksproject van het centrum dat onder meer resulteerde in een tournee door Afrika en Amerika. In de jaren daarop was hij betrokken bij de meeste produkties van het C.I.R.T.

In 1975 richtte Yoshi Oïda zijn eigen gezelschap op waarmee hij sedertdien regelmatig tournees maakt en zijn eigen, op originele oosterse teksten gebaseerde, stukken presenteert. Hij geeft verder les en verzorgt workshops over de hele

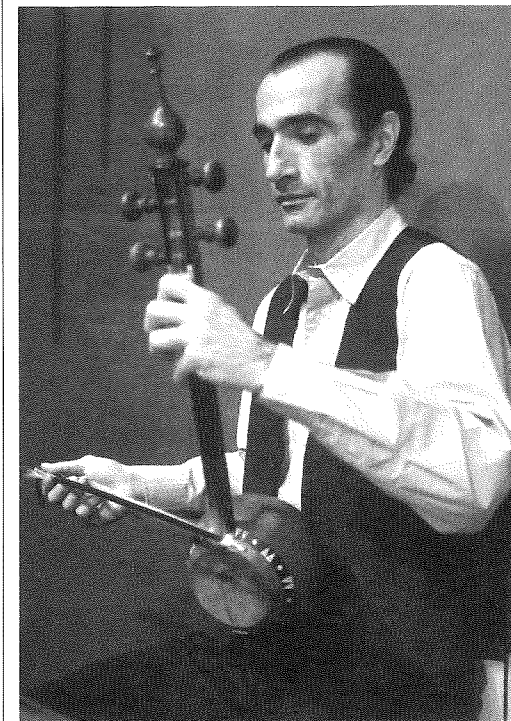
wereld. Zijn boek *L'acteur flottant* is een verslag van zijn samenwerking, sinds 1968, met Peter Brook.

Marie-Hélène Estienne

Heeft aan tal van theater- en filmprojecten meegewerkt, als auteur, scenario-schrijver en produktie-assistent. Toen zij journalist was bij de *Nouvel Observateur* en *Les nouvelles littéraires* werd zij assistent (programmering) van Michel Guy bij het Festival d'Automne in Parijs. In 1974 was zij betrokken bij de casting van Peter Brooks *Timon of Athens*. Zij werkte in 1977 voor het eerst voor het C.I.R.T. (bij de produktie van *Ubu aux Bouffes*) en is sindsdien produktie-assistent geweest bij alle produkties van het centrum. Verder was zij assistent van Peter Brook bij *La tragédie de Carmen* en *The Mahabharata*, en artistiek medewerker bij *The Tempest* en *Impressions de Pelléas*. Als vervolg hierop deed Marie-Hélène Estienne de dramaturgie voor *Woza Albert* en vooral *L'homme qui*.

Mahmoud Tabrizi-Zadeh

Geheel volgens de Iraanse traditie kwam Mahmoud Tabrizi-Zadeh voor het eerst met muziek in aanraking via de *zarb*, om vervolgens op achtjarige leeftijd les te nemen in viool en *santur*, bij Asghar Hosseini. Tien jaar zou deze studie duren, en daarna volgden perfectiecurssen bij andere meesters. Nadat hij de viool had ingewisseld voor de *kamantcheh*, concentreerde hij zich op de speeltechnieken zoals die ontwikkeld zijn rond 1900. Hij werd vooral sterk beïnvloed door Ostad Bahari's sobere en indringende stijl die zowel hoofd als hart beroert. Hij heeft veelvuldig samengespeeld met Dariush Talai en Djamchid Chemirani. Ook heeft hij zich beziggehouden met muziek voor het theater

Mahmoud Tabrizi-Zadeh. foto Gilles Abegg 15

(vooral sinds Peter Brooks *The Mahabharata* en *The Tempest*), en met filmmuziek: hij werkte bijvoorbeeld samen met Peter Gabriel bij de score van Martin Scorsese's *Passion*. Mahmoud Tabrizi-Zadeh heeft een graad in de musicologie en is gediplomeerd leraar (traditionele instrumenten). Hij heeft les gegeven aan de musicologie-faculteit van de Sorbonne. Sinds zijn vertrek uit Iran heeft hij over de hele wereld concerten gegeven. Ook heeft hij tal van opnamen gemaakt van traditionele Perzische muziek. Onlangs kwam een cd uit waarop hij speelt met Djamchid Chemirani.

Colofon

Dit is een uitgave van het Holland Festival
Kleine-Gartmanplantsoen 21
1017 RP Amsterdam
telefoon 020.627 65 66
telefax 020.620 34 59

Sponsors Holland Festival

Koninklijke PTT Nederland NV
(hoofdsponsor)
Audi\Pon's Automobielhandel B.V.
AVCB Verzekeringsgroep
Coopers & Lybrand
De Volkskrant b.v.
Dommelsche Bierbrouwerij B.V.
Drukkerijen de Bussy Ellerman Harms bv
IBM Nederland N.V.
I&O Automatisering
VIB N.V. Vastgoedbeleggingsmaatschappij
16 B.V. Weekbladpers

Subsidiënten Holland Festival

Ministerie van WVC
Ministerie van Economische Zaken
Ministerie van Buitenlandse Zaken (afdeling
Internationale Culturele Samenwerking)
Gemeente Amsterdam
Prins Bernhard Fonds

Donateurs Holland Festival

Stichting VSB Fonds / VSB Bank
Holland Festival Vriendenkring

Holland Festival Vriendenkring

ABN Amro Bank N.V.
Alcatel Nederland b.v.
Amsterdam RAI
Catchline Communications BV
Delta Lloyd Verzekeringsgroep NV
EOE-Optiebeurs
IBM Nederland NV
Kamer van Koophandel en Fabrieken voor
Amsterdam
Koninklijke Ahold nv
Koninklijke BolsWessanen NV
Koninklijke Nederlandse Toeristenbond
ANWB
Koninklijke PTT Nederland NV
De Nederlandsche Bank N.V.
Nederlandsche Credietverzekering
Maatschappij nv
NOG Verzekeringen
Rabobank
SENS Stichting Exploitatie Nederlandse
Staatsloterij

de Volkskrant

Vibrato

BIJ DE NIEUWE RADIOZENDER CLASSIC FM ZIEN WE KLASSIEKE MUZIEK ALS IETS
SPRINGLEVENDS. DAAROM VINDEN WIJ EEN KLASSIEKE HITLIJST OOK NIKS TE
FRIVOOL. SCHAMEN WIJ ONS NIET VOOR EEN FILEBERICHT NA EEN ARIA. DOEN WIJ
AF EN TOE GEWOON EEN SPELLETJE. EN SNAPPEN WIJ OOK DAT U EEN BEETJE JAZZ
'S AVONDS EEN WELKOME AFWISSELING VINDT.

CLASSIC *fm*. KLASSIEK OP UW GOLFLENGTE.

STEM AF OP FM IN UW REGIO: RANDSTAD 101.2 GRONINGEN 99.1 LEEUWARDEN 93.2 IJSSELMEER 102.5 MIDDELBURG 93.0 ZWOLLE 93.6